

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

5 באוקטובר 2011
ד' בתשרי תשע"ב

ח"א 159414-09 זר נ' ספיר

לפני כבוד השופטת שושנה אלמגור

התובע

משה זר

ע"י ב"כ עוה"ד בשמת פריי שמחיוף

נ ג ד

הנתבע

גדעון ספיר

ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל ספרד ועוה"ד אבישר לב

פסק-דין

תביעה בעילה של הפרת חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: „החוק“).

ד ק ע

במהדורת יום 13/01/2008 של תכנית הטלוויזיה „עובדה“ (להלן: „התכנית“) שודרה כתבה שכותרתה „אדון השומרון“ ובה נסקרה פעילותו של התובע באזור הגדה המערבית. בין היתר הוצג שם ביתו, אשר ניצב על גבעה נישאה וחולש על שטחי קרקע חקלאית. הכתב יגאל מוסקו התלווה אל התובע בשיטוטיו בשטחים, וזה הצביע על מקומות שונים כשהוא מתהדר בכך שרכש שטחים נרחבים מתושבי האזור הפלסטינים. התושבים שראיינו לכתבה האשימו את התובע בהשתלטות על קרקעות האזור, בסילוקם מהן ובהשפלתם, והכתב ציין כי במשך שנים נטען נגדו שזייף מסמכי קנייה של אדמות. מעשרות התלונות שחקרה המשטרה בעניין, אליבא דמוסקו, התובע „תמיד יצא בשלום“, ואילו רבים מהמתווכים שמכרו לו את הקרקעות (37), לדברי התובע, הוא המספר הידוע לו, אם לא למעלה מזה, נרצחו בעקבות העסקאות. הכתב גם סיפר כי ראש הממשלה לשעבר, אריאל שרון, נהג להביא אורחים לתצפית מגג ביתו של התובע „ועודד אותו להשתלט על אדמות נטפות“.

לקראת סוף הכתבה הוצגו השניים משוחחים במהלך סיור בעיר חברון, שבה רכש התובע באותו זמן בניין גדול המכונה „בית המריבה“ בכספו של יהודי המתגורר בניכר. בדברי הקריינות אמר מוסקו כי התובע „גאה להיות איש הקש“ בעסקה, ובהצביעו על חייל צה"ל שניצב על-יד המבנה הציע לתובע כי הרכישה בעייתית משום שהיא מחייבת את הצבא לשמור על דיירי המקום, על כל הכרוך בכך. התובע, אשר התרעם על הנאמר, טען להגנתו כי הוא „עושה את הפעולה הכי הומנית, הכי מוסרית, הכי צודקת“, וכשאמר מוסקו כי הדבר עדיף על פלישה לבית שאינו בבעלותו הסכים, והוסיף:

התובע:	[...] זה גם עדיף עוד יותר מזה שאני לוקח איזה ערבי מושטן ומסומם, וכולם מושטנים ומסוממים [מצביע על ילד החולף לידו]—
הכתב:	איך אתה יכול להגיד דבר כזה?
התובע:	ככה אני אומר. כי אני ידע על מה אני מדבר, ואני מכיר את הערבים יותר—
הכתב:	הערבי הזה, הערבי הזה הוא מושטן ומסומם?

1 מתוך 7

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

5 באוקטובר 2011
די בתשרי תשע"ב

ת"א 159414-09 זד נ' ספיר

התובע: הערבי הזה... כך. כתוב בגמרא שיש עשרה שערי זימה שירדו לעולם ותשעה נשאו המוסלמים. אז הוא [מצביע על אדם החולף מאחוריו] חלק מהמוסלמים. והוא יכול לכוּס עליי כמה שהוא רוצה, ואני מצפצף עליו ועל אביו ועל אבי אביו. ויכול להיות שהוא השתתף בטבח בתרפ"ט. ואס לא הוא אז הבן שלו. או האבא שלו. ואני יודע מה שאני מדבר. אני לא רחמן כמוך ולא מוכן להיות יפה נפש של אף אחד. אני אומר את דעוּתי בפירוש ובגלוי.

הכתב: אתה יודע איך קוראים לזה. גזענות.

התובע: שיהיה... בסדר, אז אני גזען.

(התקליטור שעל-גביו הכתבה צורף כנספח א לתצהיר הנתבע)

הנתבע הוא עיתונאי ותיק ובעל טור באתר המרשתת, הגדה השמאלית – במה ביקורתית לחברה ולתרבות' (להלן: „האתר“), אשר עוסק בעיקר בשאלות פוליטיות שבלב השיח הציבורי וידוע כבעל אוריינטציה שמאלית. בתאריך 16/01/08, שלושה ימים לאחר פרסום הכתבה בתכנית, פרסם הנתבע רשימה באתר שבה דן בנושאים מספר (נספח א לתצהיר הנתבע). תחת כותרת המשנה „גזענות בטלוויזיה הישראלית“ נסקרו שלוש תכניות ששודרו באותו שבוע בטלוויזיה, ובין היתר נכתב:

ביום ראשון (13.1.2008) בתוכנית „עובדה“ של הערוץ השני הוקדשה כתבה לנחמיה משה זר, מגדולי שודדי הקרקעות בשטחים הכבושים, המחקרא גם „אדון השומרון“, שבנה את ביתו המתירס על אחת הגבעות באזור. הכתבה סיירה עימו באזורי הקרקעות שהוא טוען לרכישתם, וקיבלנו ממנו מלוא הסנא גזענות בומה במיוחד. לדברי הכתבה הוא איש הקש ש„קנה“ את מה שקרוי בשפת הכיבוש „בית המריבה“ בתכרון עליו השתלטו מתנחלים. תוך כדי ראיון בחוצות חברון, עובר ערבי זקן עם עגלה חר מדבר על „הערבי המושחת הזה“, מבלי שהוא בכלל יודע מי האיש, כי בעצם היותו ערבי הוא קשור, אם לא ישירות בוודאי באמצעות משפחתו, בטבח יהודי חברון.

הכתבה היתה תשדיר שירות לזן הגזעני הקשה והקיצוני ביותר של המתנחלים, וזה קרה בתוכנית שאומרים עליה שהיא „שמאלית“. ורק תחשבו מה היה קורה ואיך היו מגיבים כאן ובעולם היהודי אילו בטלוויזיה הגרמנית, הצרפתית או האנגלית היו מראיינים נאזי נאצי שמדבר על „היהודים המושחתים האלה“.

[...]

התביעה שלפניי סבה על הכינוי „מגדולי שודדי הקרקעות בשטחים הכבושים“ (להלן: „האמירה“). התובע טוען כי רכש את הקרקעות בתמורה מלאה ועל-כן, ביחסו לו מעשי גזל אגב נקיטת מעשי אלימות (שוד), הוציא הנתבע דיבתו רעה. בתובענה תבע נזק כספי אשר לגרסתו, נגרם לו כאשר עסקת מקרקעין שהיה מעורב בה בוטלה בעקבות פרסום הכתבה, אך בסיכום טענותיו זנח טענה זו וקבל על נזק לא-ממוני בלבד. הנתבע משיב כי האמירה אינה יותר ממטפורה המתארת ניצול שאדם מנצל את זולתו, על אחת כמה וכמה ביחסי כובש-נכבש. הוא מוסיף וטוען

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

5 באוקטובר 2011
י' בתשרי תשע"ב

ת"א 159414-09 זר נ' ספיר

כי בהיותו חבר בארגונים הפועלים לקידום זכויות אדם וכוליד העיר ברלין, ניצול פרעות, ליל הבדולח' שאירעו בשנת 1938 אשר משפחתו נטשה את רכושיה בגרמניה וחילצה את עצמה מציפורני הנאצים, הוא נדר נדר לא לשתוק נוכח גילויי גזענות (סעיף 6 לתצהיר עדותו הראשית), וכי עסקה הנעשית בין כובש ובין נכבש אינה חוקית ואין נפקא מנה אם ההסכמה לה הדדית (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 20–21; עמ' 13, שורות 14–18). הנתבע מבקש לזכות בהגנת תום הלב, לפי סעיף 15(4) לחוק, הואיל והפרסום היה הבעת דעה על התנהגותו של התובע כאיש ציבור בקשר לעניין ציבורי. לבסוף, הוא טוען כי לתובע לא נגרם נזק, ממנוי או אחר, בעקבות הפרסום, ומוסיף כי הציג לתובע לפרסם באתר תגובה למאמרו, אך הצעתו נדחתה. נוסף על כך, וכדי להסיר כל ספק, פרסם הנתבע באתר ביום 07/02/08 הבהרה בדבר כוונתו בביטוי „שודד קרקעות“ (נספח ב לתצהיר התובע).

דיון

לא אכביר מילים על אודות שני היסודות הראשוניים שקיומם הוא תנאי להיווצרות עולת לשון הרע: הראשון הוא שהיה בפרסום כדי לבזות אדם, להשפילו או לעשותו מטרד לחצי בוז ולעג בעיני הבריות (סעיף 1 לחוק) והשני הוא הפרסום (סעיף 2), שבענייננו לית מאן דפליג כי התקיים. בהקשרו של היסוד הראשון איני רואה צורך להתייחס לדעת המיעוט של כבוד השופט (כתוארו אז) אליעזר ריבלין בפסק-הדין ברע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (פורסם במאגרים, 2006) (להלן: „פרשת בן-גביר“), שאינה שוללת אפשרות כי אמירה כעין זו שפורסמה במקרה שלפניי, בהקשר שבו נאמרה, עשויה להתפרש ככזו שאינה בבחינת לשון הרע. לפי בחינה מילולית של האמירה מנקודת מבטו של האדם הסביר, אצא מתוך הנחה כי בכוחה של האמירה להשפיל את התובע ולתתו למשל ולשננה.

העניין שהונח לפניי מעורר פעם נוספת את השאלה על איזו משתי זכויות היסוד שהאיזון ביניהן בא לידי ביטוי בחוק – חופש הביטוי או זכותו של אדם לשם טוב – לנבור על האחרת. חופש הביטוי הוא אבן הראשה של כל משטר דמוקרטי, אך, כפי שנפסק אִי־אז בע"פ 255/68 מדינת ישראל נ' בן משה, פ"ד (כב) 427, 435 (1968), ציפור נפשו. יתר-על-כן, באין חופש ביטוי אין קיום גם לזכות לשם טוב (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד (מג) 840, 847 (1989)). מכאן מתבקשת המסקנה כי „חופש הביטוי נחפס כזכות-על עוד בטרם חקיקתו של חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו [...]“, ובמבט רחב יותר –

חרות הביטוי היא אם החריות. היא גם השברירה שבהן. היא הראשונה להיפגע אך הפגיעה לעולם אינה מסתיימת בה. עמה יחד נופלות החירויות כולן. נפילתה מסמלת את קץ קיומו של כבוד האדם. חרות האדם – כבודו. כבודו של אדם – חרותו.

(פרשת בן-גביר, פסקה 10)

הזכות לשם טוב ניצבת על שתי רגליה מן העבר האחר, וכלל ידוע הוא ש„חופש הביטוי אינו חופש הביזוי, והזכות להשמיע אינה הזכות להשפיל“ (שם, פסקה 14), אף כי לא על נקלה יטיל בית המשפט אחריות על מי שהוציא לשון הרע וייטה להגמיש את גבולות הדיבור ולהרחיבם גם מקום שאופן ההתבטאות גס או בוטה.

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

5 באוקטובר 2011
י' בחשוון תשע"ב

ח"א 159414-09 זר נ' ספיר

מיקום נקודת האיזון החוקתי בין שתי הזכויות המתנגשות נקבע לפי ההגנות הקבועות בחוק וגם בשיקולי בית המשפט, שעליו ליתן את הדעת לנסיבותיו של כל מקרה לגופו. בין היתר, יש מקום ליתן משקל למושא הביטוי ולנושאו. כך, הגם ששמו הטוב של איש ציבור איננו פרוץ ומופקר לכל רוח, הלכה היא כי בצומת שבו שתי הזכויות נפגשות ידה של חירות הביטוי על העליונה, אם הביטוי אינו אלא הבעת דעה על עניינים ציבוריים-פוליטיים, ובעיקר אם הללו נוגעים לתחום פעילותו הציבורית של מי שעל אודותיו נאמר הביטוי. התבטאות כזאת תזכה להגנה מוגברת:

[...] האיזון בין חירות הביטוי לבין הערכים המתחרים בה ובהם ההגנה על שמו הטוב של האחד הוא פועל יוצא של מעמדה המיוחד של החירות. בתחרות שוות-משקל תגבר תמיד חירות הביטוי. ויודגש כבר עתה, כי ככל שמדובר בעיתונאים המבקשים לחשוף ולהזקיע תופעות של גזענות ובריונות – מונחת משקולת נוספת לזכותה של כף חירות הביטוי.

[...] ההכרה בחופש הביטוי הפוליטי היא, במידה רבה, צדו השני של מטבע אי-האלימות. [...] הביטוי החופשי הוא אחד הכלים החשובים להגשמת השותפות הדמוקרטית. מכאן החירות העומדת לכל אדם במדינה הדמוקרטית להביע באורח חופשי את התרעומת שבליבו. מכאן החירות העומדת לו לאדם להביע את דעתו בעניינים שעל סדר היום, אפילו יהיו אלה דעות קיצוניות ומכעיסות, ואפילו ינוסחו בלשון צורמת ומקוממת. איש איש ולשוננו, איש איש ואופיו, איש איש והרקע התרבותי בו צמח, חירות זו, ולצידה זכויות פוליטיות ואזרחיות אחרות, הן התחליף הטוב ביותר לנקיטה בצעדים אלימים ובלתי-דמוקרטיים, ששיטתנו שוללת מכלי-זכל. הביטוי הוא שסתום רב-עוצמה העוצר בעד האלימות הפיזית מלהתפרץ. [...]

(שם, פסקאות 16–17)

לשאלה מיהו איש ציבור וכיצד נראית דמותו אין תשובה בהגדרה מדויקת, וקווי המתאר של דמות זו מצטיירים מחדש בכל מקרה ומקרה. אך מכנה משותף נוכל למצוא בפסק-דינו של בית המשפט העליון בע"א 1104/00 א 99 נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 620-ה (2002):

[...] אדם ייחשב „דמות ציבורית“ ככל שנגיעתו לענייני ציבור והשפעתו עליהם הן רבות יותר, וככל שהופעתו בציבור וגישה לאמצעי התקשורת רבות יותר. יש שעקב מעורבותו של אדם בעניין הנוגע לציבור יש לראותו „כדמות ציבורית“ לצורך העניין הנדון, ויש שהמעמד הציבורי נקבע בשל היותו נושא משרה ציבורית או תפקיד ציבורי. מכל מקום, „דמות ציבורית“ היא דמותו של מי שיש לו נגיעה לענייני ציבור והשפעה עליהם במידה זו או אחרת, וההגדרה הקונקרטית כרוכה בנסיבותיו של כל עניין. [...]

בענייננו, וכפי שנקבע בפרשת בך גביר, יש לומר כי התובע הוא „דמות ציבורית“. הוא הקים שני מאחזים ביהודה ושומרון על שם בנו המנוח, ובחקירתו העדית התפאר, אף מבלי שנשאל על כך:

4 מתוך 7

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

5 באוקטובר 2011
ד' בתשרי תשע"ב

ת"א 159414-09 זר נ' ספיר

לידיעתך, למזלי הטוב, במלוא הצניעות, אין עיתונאי בכל עיתון שתמצא בארץ זו, שנלא אדם לו סלי אחד קטן ואקבל אצלו במה, לכתוב בעיתונו, כל מה שארצה, אם הוא יהיה לא נאמן למה שאומר לו, הוא ישנה את זה...]

(עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 3-5)

התובע מחזין את דעותיו הפוליטיות ומציגן בעין הסערה הציבורית בלא כחל ובלא סרק. ללא היסוס הוא מעיד על עצמו כי הוא גזען וכי האפשרות לבטא את דעותיו הפוליטיות הקיצוניות בכלי התקשורת השונים נגישה לו. אם כן אין ספק כי בדמות ציבורית עסקינן, ועליכן יושם הדגש, בעת בחינת האמירה, בצדה של חירות הביטוי, במיוחד כשאותו ביטוי מתייחס לפעילותו הציבורית של התובע.

מכאן אעבור לדון בהגנה שהנתבע מבקש לחסות בצלה.

כבר הנחתי כי קיים חשש שהאמירה, עליפי פירושה המילולי, עלולה להביא להשפלתו של התובע ולביזויו בעיני הבריות. אלא שפירושן של המילים כפשוטן אינו ממין העניין כאן. איש אינו משווה בנפשו, בקוראו על מעשי ה"שוד" המיוחסים לתובע, תמונה של שודד רכוב על סוס דוהר בראשה של שיירה הפושטת על שטחים שאותם היא מבקשת לכבוש בכוח הזרוע או, רחמנא ליצלן, באמצעות כלי נשק. לא זה התסמין שביקש הנתבע לעורר בעיני רוחו של הקורא ולא זה מצב העובדות שהתיימר לתאר בחברו את המילים זו לזו. כפי שיובהר להלן, כוונת הכותב הייתה להציג לפני הקורא עסקאות במקרקעין בשטחי הגדה המערבית שבהן היה התובע מעורב ושנעשו – לטעמו של הנתבע – אגב מעשי כפייה ועושיק. בנסיבות אלו השאלה שיש לענות עליה היא האם עומדת לו הגנת תום הלב לפי סעיף 15(4) לחוק, שלה יזכה מי שהביע דעה על התנהגותו של איש ציבור.

כאשר לשון הרע היא הבעת דעה על התנהגותו של איש ציבור, היא –

[...] נתפסת, בעיני האדם הטביר, כפוגענית פחות מהצהרת עובדה. בניגוד לפרסום עובדה אשר מתיימר לדווח על התרחשויות שאירעה במציאות, ברי כי הבעת דעה מציינת את רשמיו של המפרסם. [...]

(ע"א 4534/02 רשות שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558, 568-ה' [2004] [להלן: "פרשת הרציקוביץ"])

הנתבע השתמש בביטוי "שודד קרקעות" כמטפורה, כדי להאיר תכונות מסוימות של התובע שעליהן מתח ביקורת בטור פרי עטו.

מסקנות נ' השאלה, העברה, שמוש במלה או בניב לא בהנאותם הפשוטה אלא בהנאות שאולה לשם יתר ציוריות (למשל: "מבטן שאול שנעתי" (יתה ב ג); "פלוני כותב ב'ס לבו", "הקהל היה קטן ש ק ל מדברי הנואם"). [...]

(אברהם אבן-שושן המלון הסדס כרך שני 675 [1993])

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

5 באוקטובר 2011
ד' בתשרי תשע"ב

תיא 159414-09 זד נ' ספירד

מתוך כך נמצא כי הגזמה היא אמצעי ספרותי אשר משתמשים בו „כדי להדגיש ולהמחיש רעיון מסוים, או כדי להעצים את ההתרחשות, אף מעבר להיגיון ולחוקי הסבוע” (ראו הגדרת המונח באנציקלופדיה באתר מקרא גשר www.mikragesher.org.il/titles/encyclopedia/5/hagzama.htm).

הואיל והאדם הסביר הקורא את הטור שחיבר הנתבע אינו מפרש את האמירה על דרך הפשט, ברור לו כי מדובר בתיאור מועצם ומוגזם של אדם הלוקח לעצמו קרקע באמצעי כוח וכפייה שלדעת הכותב אינם לגיטימיים. לאתר, שבו התפרסם הטור, נטייה שמאלית מובהקת, והנתבע הסביר כי בעיניו –

[...] כל נושא רכישת הקרקעות בשטחים הכבושים, חלק מהמחלוקת הפוליטית בחב' ולכן מבלי להתייחס לקרקע ספציפית בין שולט ונשלט, בעל זכויות יתר ולחסר זכויות, כל עסקות אלו בהן מדובר בהפקעת קרקעות על ידי המינהל, הכל לדידי, מנוגד לחוק הבינלאומי ולכן אני רואה בזה דבר בלתי חוקי וכל הנושא של הקרקעות וכלל בכותרת הכללית שוד קרקעות [...].

(עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 14–18)

ובתמשך הדגים למה כוונתו :

גם אם העסקה נעשתה בידי פלסטיני שמשותף פעולה, היא עדיין לא כשרה. למשפחתי בטרם ההגירה מגרמניה היה רכוש, והוא נלקח מהם לפי התוק הגרמני. גרמניה אחרי המלחמה אמרה שאלה היו עסקאות לא כשורות, אתה מקבל חזרה את הקרקעות. חופת הכבוש גורמת לכך שהעסקה לא חוקית, גם אם שני הצדדים מסכימים.

(עמ' 15, שורות 18–21)

כפי שהסביר, האמירה והטור שבו הופיעה ראו אור על רקע הכתבה. בכתבה כינה התובע את הערבים „מושתינים ומסוממים”, וכשהקשה הכתב שסייר עמו עלה מתשובתו כי להשקפתו, כולם, ללא יוצא מן הכלל, נכללים בהגדרה זו. ואם זו דעתו של התובע על מצבם הנפשי או הסוציאל-אקונומי של מי שמחס רכש את הקרקע, מה לו כי ילין על תיאור הנתבע אותו כמי שהקרקעות שבבעלותו באו לו תוך כדי השלטת כפייה וכוח.

אפשר לחלוק על דעותיו הפוליטיות של הנתבע, אפשר לחלוק על הדרך שבה הוא בוחר להתבטא. אך כשעוסקים בשאלות פוליטיות טעונות שבמרכז השיח הציבורי יש ליתן משקל רב-משמעות לזכות לחופש הביטוי, גם אם היא מנוצלת ביד רחבה, אגב שימוש באמצעים אמנותיים כגון מטפורה והגזמה. האמירה אינה הכפשה לשמה, אשר נועדה להשמיץ את התובע בשל היותו איש הימין, כי אם ביטוי הבא לעורר שאלה באשר לאופן התנהגותו ולכשרות עסקאות מקרקעין הנעשות בין ערבים ויהודים בשטחי יהודה ושומרון. אין לייחס לה את הוראתה המילולית, אלא להתבונן מעבר אליה – במשמעות הרעיונית שמאחורי המילים. בחינה כזאת מובילה למסקנה שלפנינו לשון ציורית הנעזרת בתחבולות ספרותיות כדי להעצים ולחדד מסר שביקש הכותב להעביר לקורא.

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

5 באוקטובר 2011
ז' תשרי תשע"ב

תיא 159414-09 זר נ' ספיר

אשר לתובע – בהתחשב בכך שהוא דמות ציבורית ולו גישה לאמצעי התקשורת, בכך שהאמירה נוגעת לטבורו של השיח הציבורי ובכך שניתנה לו האפשרות להגיב על הרשימה שפרסם הנתבע – [...] עמידתו [...] צריכה להיות גבוהה יותר; עליו להיות נכון לספוג הערות ביקורתיות המתייחסות לדיון זה" (פרשת הרציקוביץ', עמ' 570).

הנח"כ-כן, האמירה זכאית להגנת סעיף 15(א) לחוק, בהיותה הבעת דעה על התנהגותו של התובע בקשר לעניין ציבורי. על שאלת תוס לבו של הנתבע, כתנאי להחלת אותה הגנה, אין יכול להיות חולק. הנתבע מאמין באמת ובתמים כי עסקאות מקרקעין הנעשות בין גורם שולט ובין נתין נשלט אינן חוקיות ואינן עומדות באמות המידה המוסריות שעליהן חונך. לכך יש להוסיף את חזקת תוס הלב הקבועה בסעיף 16א לחוק, שכן ההתבטאות שבה בחר אינה חורגת מתחום הסביר בנסיבות העניין, וכן יש לקבוע שהיא אינה עונה על אף אחד מהתנאים שבסעיף 16 לחוק, המקיימים חזקה שפרסם לשון הרע בחוסר תום לב.

מן הטעמים האמורים לעיל אני דוחה את התביעה ומחייבת את התובע לשלם לנתבע הוצאות משפט, וכן לשלם לו שכר טרחת עורך-דין בסך 12,000 ₪, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה כחוק מהיום ועד למועד התשלום המלא בפועל.

ניתן בלשכתי היום, ז' תשרי תשע"ב (5 באוקטובר 2011).

המזכירות תשגר פסק-הדין לצדדים.

שושנה אלמגור, שופטת